

თეიმურაზ პირველი

პოემები
ლექსები

პ ო ე მ ე ბ ი

წამება ქეთევან დედოფლისა

1

ღმერთო ცისა და ქვეყნისა, საბრუნავითა მაქცეო,
ზე ამართულთა ყოველთა დამცემო, გარდამაქცეო,
ზოგჯერ ჭირს ლხინად, ლხინს ჭირად შემცვლელო, გარდამაქცეო,
არამცა მიმცე სოფელსა, მტყუანია და მაქცეო.

2

ფათერაკია სოფლისა სიცოცხლე, თვალის წამება,
ფერობა, ბრუნვა, ჩვენება, წესად სჭირს ცილის წამება,
ფრფინვა ვისცა აქვს შვებითა, ბოლო მისთვისცა წამება.
ფრთხილად ვიყავ და გასინჯეთ, ამაღ არ მექმნას წამება.

3

თუ ვინც ცოდვილმან ჩემებრივ თვალთ ცრემლი შეიწყნაროსა,
უფროსად ღმერთი ადიდოს, სხვა არვინ შეიწყნაროსა,
უხვებით მისცეს გლახაკთა, საუნჯე შეიწყნაროსა,
უკმოერიდოს სოფელსა, არად არ შეიწყნაროსა.

4

ჭეშმარიტი შენ ხარ, ვინცა ერთი რჯული გაათასე,
ჭრელად ენა შეურიე, იგი გაყვენ დასად-დასე,
ჭკვიანი და გონიერი ერთმანეთსა გააბასე,
ჭმუნვით ქებას მით შეგასხამ, მეცნიერთა მწყობრთა დასე.

5

იესოვ, შენ გვედრები, მარიამ ქრისტეს დედაო,
აბრამ, ისაკ და იაკობ, ელია დ ამაზედაო,
ფრიადნი სევდა-ნალველი დამერთო ზედი-ზედაო,
იმ თქვენი ღვთის გულისათვის მიშველეთ ამაზედაო!

6

ღმერთო, რომელმან განაგე საქმე სიბრძნითა შენითა,
შენ განაწესე ყოველი გული სიღრმითა თმენითა,
მზის ქეთევანის წამება ვიცოდე რა საქმენითა,
ღირსმყავ ცოდვილი მე ესე, რომ მათქმევინო ენითა.

7

ეს ამბავი მისი არის, ვის უხმობენ დედოფლობით,
თავის მისი ქებით წერეს, ოდეს იყო ხმელთა ფლობით,
აწლა ბოლო შემოკლდების, გავერივე მეცა ფლობით,
ღმერთო ჩემო, გვედრები, მაწერინო ხელ-უფლობით.

8

ოდეს მიენდო შაჰ-აბაზს კახეთის დედოფალია,
ვით მარგალიტი უსახო და უსასყიდლო თვალია,
ადრითგან ქებით შემკული, ნათქვამი ბროლ-ფიქალია,
მისთანა არვინ შობილა არცა ყმა, არცა ქალია.

9

მან უღვნა ძენი ტურფანი ალექსანდრე და ლევანი,
კვლა ძენი თავადებისა, მზეს მათგან ატყდეს ლევანი,
რომ შეეწყნარა კახეთი, არ ექნა მათზე ძლევანი,
არ გაუგონა, ეწადა მათი სისხლისა ლევანი.

10

იგი ყველაი წუხვნა, არ იყო მადლთა მძლეველი,
გაწყრომით იყო დიადად, მოტკობობას აღარ მოველი,
ბრძანა შესხდომა, აივსო ლაშქრით მინდორი, ტყე-ველი,
გაუშვეს, ყოვლგნით დაფანტეს მელაფე და მრბეველი.

11

დაარბივეს, ამოწყვიტეს, შექნეს ვითა განაქარი,
შირაზ-შირვან-ხვარასნელი შიგ ჩაუშვა მან ლაშქარი.
სადაც ვინმე გარდებვეწა, ან მოურჩა, მგონ, აქ არი,
სხვა დახოცა, დაატყვევა, წავოვიდა, ვითა ქარი.

12

ხელ-შეპყრობილი დააგდო იგ განჯას პატიმარია,
სადა ჰყვა ხელმწიფე-შვლი, ანუ მხლებელთა ჯარია,
რომ მის მცველებზედ ეხმარა თავისა საკვეთარია,
ბორკილიდაღმე აეხსნა იგ ყოველთა საქებარია?

13

კვიპაროზისგან უმაღლეს თავს ხედვავს ამა ყოფითა,
უნივთო ნივთსა შეეხო ნივთისა კიდე ყოფითა;
მან ცრემლთა მომატყვებელი საქმე ქნა განაყოფითა,
ვითა მეყვისსა შეყროდეს, არ ხანი დანაყოფითა.

14

არ დააჯერა ამასა მძლავრმან უწყალომ მეფემან,
ქრისტიანეთა მტანჯველმან უბრალოს სისხლთა მჩქეფემან,

ეროდias წილ მჯდომელმან, არ ლმობიერმან სეფემან,
მან შესცვალა მცნებანი სურვილთა მოიეფემან.

15

რალას ვაგრძელებ, გაგზავნეს ქვეყანას შირაზისასა,
ქაჯთ უმაგრესსა ციხესა ჩასმას ვედრებდა მზისასა,
თვალთა სინათლის სანაცლოდ, შვილებსა სჭვრეტდა მისასა,
ეგვიპტეს ყოფნა არად ჩნდა, ზრდიდა ნაყოფსა ძისასა.

16

არა საქმე არა ჰქონდა, იგი ზარდა წელსა ხუთსა.
მსახურებდის, ვით საწუთრო ხელმწიფესა დანახუთსა.
მათის ჭვრეტით იბრუნევედის სულსა ყელში დანახუთსა;
სხვას წამალსა არ ეძებდის, არ ფაზარსა დანახუთსა.

17

ხელმწიფისაგან შეესმა ბრძანება უფრო წყრომითა:
მაქა მომისხით ორნივე, მან არ იხაროს რომითან.
ვარსკვლავნი უკუეყარნეს, მთვარე შეიქმნა ცხრომითა,
უნდოდა თუცა ემოვნა გზა ქვესკნელს ჩასაძრომითა.

18

მე ვითა ვთქვა უებრომა მონადენთა ცრემლთა ხრანი,
პირსა ხოკით, ღაწვთა გლეჯით, იქით-აქეთ ხელთა ხრანი!
გულსა სევდა შემოაწვის, ამოკვნესით აოხრანი,
იტყვის: მღმერთო, ეს რა მიყავ, მომივლინე აწ, ახ, რანი?!ნ

19

ორთა საფლავთა დასძახდა, მიუჯდა ცრემლით ახავი:
მარ გებრალეები, ხვარამზე, გამდელი, ამ დღის მნახავი?
მიწყვივ ცრემლ-შეუშრობელი, ჭირსა ჭირზედა მსახავი,
ამ სოფლისაგან გარჯილი, ნიადაგ მისი მძრახავი!

20

ვა, თქვენ იყვენით აქამდის ჩემის გულისა მდებელნი,
წახვედით, მარტო დამაგდეთ, სულ ქვეყნის ცეცხლთა მდებელნი!
თვალთა წამართვეს სინათლე, დაბნელდეს ცადა მდებელნი,
არ დარჩა სოფლის სასჯელი ჩემზედა მოუდებელნი.

21

აწ, წახვხე, აწ, დავიკარგე, პირსა სად მოველ ზღვისასა,
აჰა, ჩავარდი ჯურღმულსა, უყსა მას უფსკრულისასა,
სახლ-სამყოფ-სამკვიდრებელსა ჩემსა არა ვარ, სხვისასა,

ვა, ალექსანდრეს გაყრილსა, ვერ მჭვრეტსა ლევანისასან.

22

მას უკანის აღარ უნდის მთვარისა და მზისა ნახვა,
ხელთა ჰქონდის გაუწყვეტლად ტირილი და მუდამ ახვა.
ილოცვიდა, იმარხვიდა, მოიჭირვა რჯულის ნახვა,
ღვაწლი გარე მოიზღუდა, ეშმაკისა არ ჰყო ზრახვა.

23

რაჟამს შეიქმნა უმანკო მუშაკი სათნოებისა,
ნესტვსა ეყნოსა ღუმილით საზომი სიწრფოებისა,
სვინდისი თვისი განწმინდა, კდემა არ ეპოებისა,
ამად ამ წიგნსა სახელად ემპლასტროს ეწოდებისა.

24

დღე და ღამე გაასწორის, ლოცვა ჰქონდის, წიგნის კითხვა,
ევედრების შემოქმედსა, უნდა მისგან განაკითხვა,
არ შესცვალის სჯული მისი, მოიგონის განაკითხ, ვა,
შვილთ ამბავი ენატრების, არა უნდა მას სხვა კითხვა.

25

მსამას სამოც და ხუთი დღე რა ერთ დღედ შეიყაროსა,
საყვირთა ისმას მაშინ ხმა, სამკვდრეთი აიყაროსა,
სული ყოველთა იქ შეკრბეს, სოფელმან გაიყაროსა,
სულსა რას ვაქნევ, თუ შვილსა მაშინც ვერ შეეყაროსა.

26

ჰო მე, რა ცუდათ დამაშრო ზრუნვამან ამ სოფლისამან,
ჰო მე, რაღა ვქნა გარჯილმან, ნატრულმან სამოთხისამან,
ჰო ჯოჯოხეთის მლოდნელმა, შიშმან და ზარმან მისამან,
ჰო მე, რითა მაქვს იმედი, რომ გამომიხსნას ისამან?

27

კაცი ცრემლითა შეინდობს, თუ ცოდვა მისთანაც არსა,
კერპობა, ზაკვა, მრუშება, სიძვანი მისთანაც არ სა?
კვლავ სარეცელსა ალტობდეს, მოზელდეს მითა ნაცარსა,
კრულია მწიკვლის მოყვარე, ვა, რა იქს მისთან ნაცვალსან.

28

მოთქმისა, ტირილისაგან მოაკლდეს თვალა ნათელი,
სიბრწყინვალე და სინათლე, აღარა ჰქონდეს ნათელი,
ბაგე და კბილი მოშლოდეს, მოწ-მარგალიტთა ნათელი,
აწლა ისმინეთ სხვაცა ვთქვა ხელმწიფის შემონათალი.

29

რა შაჰ-აბაზ შეუთვალა შირაზისა ხალარ-ხანსა:
მშენ ქეთევან დედოფალსა ნუ აცოცხლებ დიდსა ხანსა,
ვირ არ შევსვამ სისხლსა მისსა, არ ავიღებ დასტახანსა,
წელსა ათად გავათავებ, მოვიგონებ ხანდის-ხანსა.

30

თუ მუსურმანი შეიქნეს ეგ ლალი და ჯანია,
მაჰმადის რჯულზედ მოიქცეს, აზრაველს მისცეს ჯანია,
მე მურთუზალი მიფიცავს, არ უყოს ისკანჯანია,
არა გმოს იესო ქრისტე - მიეცით დიდი რჯანიან.

31

იმამ-ყული-ხანს რა ესმა საქმენი საზარონია,
მეტად გაკვირდა, ესე თქვა: მმისი რა საკადრონია?
ვიცი, რომ არ გათათრდების, თუცა არა აქვს დრონია,
თეიმურაზის დედასა ვით ვკადრო უკადრონია?ნ

32

შირაზის ხანის ქებასა ვერ იტყვის ბრძენთა ენანი,
მდაბალი, ტკბილი, მოწყალე, აქებენ სულად ქვენანი,
ღირსეულია ღვთისაგან, მითა სცავს ძალთა ზენანი,
სამს თვესა არ გაუცხადა, ამისი ჰქონდა ჩენანი.

33

მვით უამბო, ვით შევკადრო ტყვესა ჩემსა ანაბარსა,
მე მინდოდა სამსახური, არ უმახდი განაბარსა,
არ ვისმინო, რაღა უყო ხელმწიფისგან დანაბარსა?ნ
მოციქული გაუგზავნა, არ უვლიდეს მთას და ბარსა.

34

უბრძანა, თუ: მიახელით, მოახსენეთ მზისა პირსა,
არ იქნების, თუ არ გიზამთ ხელმწიფისა დანაპირსა,
ნუ გძულს რჯული მაჰმადისა, იგი მოგცემს ენა-პირსა,
მორევშიგან ჩანაჭერი, გაგიყვანოს შენ ნაპირსა.

35.

რჯული ეს არის, გვიჭირავს მაჰმადის დანაწესია,
შენცა მოიქეც, გათათრდი, ვითამც არ უარესია,
იესო ქრისტე რას გიზამს, გიწყრება შენ აწ ესია,
სატანჯველს ნურას იკადრებ, არ არის შენი წესიან.

36

მაშინდა შეკრთა, რა ესმა მცხრალსა, მიხდილსა მთვარესა,
ბრძანა: მთუ რჯული დავაგდო, რას მიმუქვებენ დარესა,
პატივსა ვინმე მიჩვენებს, ხმელზე სწორ უპოვარსა,
ან ვინმე ჩემსა სამკვიდროს მიმიშვებს, მიმაკარებსა?ნ

37

ილოცავს: მღმერთო, შენ გიცნობ უცნაურ, უხილველსაო,
სასწაულებსა, ნიშებსა ვერ ვიტყვი საკვირველსაო;
ჰე, ბრძანებითა შენითა შესძრავ კლდეთა და ველსაო,
შეარყევ სრულად ხმელეთსა, არ შესცვლი საფუძველსაონ.

38

მგვედრები სამებასა, ერთარსსა და თანაარსსა,
შენგან კიდე საესავი არა ვიცი სხვა რა არსა,
სული ჩემი შეივედრე, ხორცი უწყი სადა არსა,
აწ გაბრიელ მომივლინე, სულთა მცველი, განა არსა!ნ

39

მძლიერო, გიდაღადებენ ორღანოთა და ებნითა,
ძნობითა ინდაურითა, სიტყვითა ბერძნულეზნითა,
ძლევით გაქებენ ქადაგნი, რომელ ებრაელეზნითა,
ძალგიც შენ ათას სახელი, შენ რა გაგივა ქებითა!ნ

40

მუცხოდ რამ შევშინებულვარ მძლავრა ჰაერის მცველთაგან,
ჩემისა აღსასრულისა ძნელისა სატანჯველთაგან,
ეჰა, გაბრიელ მთავარო, ნუ განმიშორებ ხელთაგან,
წამებულნო და წმინდანო, გამომიხსენით ბნელთაგან.

41

მჰე, მეუფეო, გვედრივარ მერმესა მას აღდგომასა,
ბერძენთა შემრაცხე ქალწულთა, ღირს მყავ მარჯვენით დგმოასა.
იოვანე ნათლისმცემელს, ან მიმაბარე თომასა,
დედაო მაცხოვრისაო, მიმწიე ჩემსა ნდომასან.

42

მვარ ჭეშმარიტად მოსავი შენის უბიწოდ შობისა,
შობასაც პირველ ქალწულო, შემდგომად კვალად შობისა,
ანასებრივი ნაყოფი ვერამ სულდგმულმან შობისა,
აწ შემიწყალე მორწმუნე აღდგომისა და შობისან.

43

მხამას, ღმერთო, ყოვლმან სულდგმულმან ცოდვა შენ აღგიაროსა,
აღსარებითა გადიდებ, მართ დაგივიწყებ აროსა,
რაჟამს განახვენენ წერილნი, აღარა დაგეფაროსა.
მაშინ მომხედე წყალობით, რა შიშით დაგეფაროსან.

44

მჩემთა ცოდვათა სიმრავლე არ დაითვლების ენითა,
ჩქერითა არ შესწორდება მდინარე, არცა დენითა,

ჩემს მეტს მოსავსა ნუ უყოს, მე ვარ რასაცა სენითა.
ჩემი განკურნე წყლულება, უფალო მიხსენ ლხენითან.

45

მაქამდის სოფლის ნაბრძოლი ტვირთი ცოდვისა მეკარსა,
აწ ტვირით შენი სუბუქ არს, სმენაცა შენი მეკარსა,
სარწმუნოებით ვეძიებ, პეტრევ, სამოთხის მე კარსა,
რომე წყალობით გამიღო, ამისთვის ვირევ მეკარსან.

46

მრადგან მოკლა უწყალომან, დრო იპოვა ჩემსა ზედა,
სასწაული მოავლინე ქრისტიანეთ ტყვეთა ზედა,
შვილსა ჩემსა თეიმურაზს ძლევა მიეც მტერსა ზედა,
ღვაწლთა ჩემთა აღმწერელი ედემს დასვი ტახტსა ზედან.

47

რა ეს თქვა, შეემთხვია, ქრისტეს სისხლსა ეზიარა:
მმეუფეო, გათათრება ჩემი იყო წესი არა,
გვედრები სული ჩემი ეშმაკს მისცე ესი არან.
პირსა ჯვარი დაისახა, გავიდა, თქვა მეტი არა.

48

მივიდა, დაჯდა უშიშრად, ვითა ვეფხი და გმირია,
ყოლ არად უჩნდა სასჯელი, თუმცა არს დიდი ჭირია,
ბრძანა: მმოვიდენ მტარვალნი, მათაც ჰყონ ერთი პირია,
რომ ჩემი სისხლი იძებნოს, ღვთის წინა ამას ვტირიან.

49

მივიდეს მაშინ მტარვალნი დედოფლის დანაბარები,
მოიღეს ქალფათინები, შამფურები და ბარები,
ვა, მაშინდელი სასჯელი ვითა ვთქვა საუბარები?
ხორცი ცეცხლთ მისცა, სული აქვს ანგელოზთ მინაბარები.

50

პირველად ცეცხლი დააგზნეს, მაშიგ ჩაყარეს რკინანი.
მაშინ რაღაცა მოეხვნეს საწველნი სისხლთა მდინანი.
უთხრეს, თუ: მრჯულზედ მოიქეც, დააგდე იგი წინანი,
თვარე სასჯელი ეს არის, რა ნახო, შენცა ინანი.

51

რა ეს ნახენ, აუტირდეს ხელი-ერთად მოახლენი,
ყველა ფერხთა ეხვეოდა, პირსა ხელი მოახლენი:
მნუ გასწირე თავი კარგი, ჯერ უებრო, მოახლენი,
ნუ გაგვყარე მზისა შუქსა, ბნელს ნუ ჩაგვსხი მოახლენი!

52

მზემან მხლებელთა უბრძანა: მჟამ ერთ აწ ეწამენითა,
ქრისტეს იესოს ღვთის მადლსა, მოდით, თქვენც ეწამენითა,
თუ არ ეწამოთ, ნუ წახვალთ, აქ დამემოწამენითან.
ვა ქალაღდისას მოთქმანი, ვით ვთქვა აწ ამ ენითა.

53

მოთქმიდა: მნორჩო აღვაო, ტანად ზრო, განა თვალითა,
ხელმწიფობითა გაზრდილო, ტურფაში განათვალითა,
მარგალიტითა შემკულო, მოხდომით განათვალითა,
აქამდი შენმა მჭვრეტელმან რა ვნახე განა თვალითა!ნ

54

მვა არსად გახლავს ლაშქარნი, ჯალაზნი თავდადებისა,
თავს გადგენ, ნახონ პატიჟი, სასარჯლოდ ცეცხლი გზებისა,
ახ, ვინ აცნობებს მათ ამას, თუ დღესა არ მოხდებისა,
ესდენი რკინა მხურვალე ვის გულსა დაედებისა!ნ

55

მსულო, გაუშვი ალაგნი, თვალნო, დააგდენ ბუდენი,
გულო, სამირკვლით აღმოხე, მოირღვენ გარე ზღუდენი,
ტანო, ზე ნუღარ მართიხარ, გიდის ქვე ზღვანი უდენი,
ქარო, სად მისწვდე, მიიღე ამბავნი არ სამრუდენინ.

56

მუნ ვინმე ჯვარის მოსავი ერთი უცხოსა ყოფითა,
ვნახე ნაზარდი თამამად, ყოფითა არ სამყოფითა,
ფარაოზისგან შეპყრილი სულთა და ხორცთა ყოფითა,
მოსე ვით გამაგრებული, მათი სარჯლისა ყოფითა.

57

მაშინ თურე შესულიყო იგ თინათინ თვალის წამსა,
უბრძანა. თუ: მაქ დამიხვდით, აჰა, ღმერთი ვისაც გწამსან.
მან შეჰკვივლა, ხელი იკრა თავსა, პირსა, თვალ-წამწამსა.
რაზომ სხვანი გააკვირვა, ვერ მოშალა: მიგი გვრწამსან.

58

მხედართ ხელი ჰკრეს, გააგდეს კარიდაღმ თავშიშველია,
სხვა ღონე ვერ ქმნა, მოივლო მან გარეშემო გველია;
წინ გივი შემოეყარა, იქ თურმე მიმავალია,
წელთა მოიხსნა, მოხვივა თავს შალი საფარველია.

59

შესტირა: მვაი რა ვნახე, ეს რა დღე მოვინახია?ნ

შეიპყრეს ხელთა მნათობი, იგი უებრო სახია,
წინ დაუთათრეს მხლებელნი, ვერვინ თქვა სიტყვა მჭახია,
მე ასრე გარ გამომაგდეს, შენ რომე დამინახია.

60

ასმათი თავ-გაგლეჯილი, მკერდამდი სისხლთა მღვრელია,
რაჟამს გააგდეს თინათინ შემცდარი, ვითა ხელია;
ნობათი მოხვდა, მონახეს მერმე გიორგი მღვდელია,
პოვეს, აჩვენეს ყოველი მას იგ, რაც სატანჯველია.

61

მღვდელმან რა ნახა, შეშინდა, იგი ცეცხლი და შიშები;
ლახვარნი ანუ სამსჭვალნი, ლურსმანი, რაცა შიშები,
შეკრთა ათრთოლდა, დაეცა თავსა ზარი და შიშები,
გულსა ჩაეხმო, ვერა ქმნა სასარჯლო ანგარიშები.

62

შეუზახა: მიმერელო, რად დაგერთო აგრე თრთოლა,
აჰა ჟამი, ვისაც უნდა ჩემი თანა წამოყოლა,
განა არვის გარდახდია სასჯელი და ასრე წოლა?
ვინ დარჩება ქვეყანაზედ? დ ბოლო გვიჯობს ასრე რბოლან.

63

მიცი ხომ, ქრისტეს რა უყვეს, მას სასწაულსა ღვთისასა,
ლერწამი ფრჩხილსა დაავლეს დამხსნელსა ადამისასა,
ლურსმითა ძელსა მიაკრეს, ჰყოფენ ნებასა მისასა,
რად არ იჭირვი, ეღირსო საქმესა წამებისასა?ნ

64

რა სასჯელს ვერვინ შემართა, ვერცვინ ქმნა მის ოდნობანი,
რა ხელი ჰყვიან, შეიქნის თავით ფერხამდინ დნობანი,
რა ქრისტეს ზურგი აქციეს, ქმნეს მაჰმადისა ნდობანი,
რა ესე ჰკადრეს მას მზესა, ველარ დაატყვეს ნდობანი.

65

ახედნა, ერთი სიტყვანი მაშინდა ბრძანა ახითა:
მთქვენც იცით, ყოველი დედანი ვართო ერთისა სახითა,
აუგი არის კაცთათვის, რაც ჩვენ გვეწრფების ნახითა.
მაზედ რაცა ისაჯეთ, ჰქმენით, არა ვარ ზრახითან.

66

მერმე გაუბეს ხელ-ფეხი, გამაბეს განა მაჯები,
გაზით დაგლიჯეს ძუძუნი, დადვეს მხურვალე საჯები,
ბარები შუბლსა შემოსდვეს, ყველა ქმნეს მათი აჯები,
აღმა ახეთქნეს კეფანი, ვა, თქმითა აქ ვისაჯები.

67

ვა მე, იმ დღისა მხსენესა, დამვიწდა დღენი წინანი!
მკერდით ზურგამდინ გაავლეს გახურვებულნი რკინანი,
მე ავაზაკი, შემცოდე ახლოს არ ვიყავ, ვინანი,
მარჯვენით ჯვარსა არ ვეცვი, ამაღ ვარ ცრემლთა მდინანი.

68

ქვეშ დაუფინეს, დახურეს ზედა ლურსმისა რკინანი.
ქვე წაიარეს, გააპეს ბროლი, ლალი და მინანი,
სხვა წამოასხეს, დაყარეს ხორცთაგან ტყავი წინანი,
მაგრა არ გაწყდა ტანჯვისა გულზედა დასაწვინანი.

69

ჯილად ქვაბი, ყამჩად ბარი, ამბარჩებდა საჯებია,
ვარდად ცეცხლი, ქინძისთვებად შამფურებით ირჯებია,
ჩქიფად გაზი, ბუნბულ-საბნად ლურსმის წვერი ჯაჯებია,
ყოლ ბალებად გამაბული თოკით ჰქონდა მაჯებია.

70

დედობრივისა ბუნებით თავს იდევ ესე ჭირები,
ჰპოვე უკვდავი ცხოვრება საცვიფრო, განსაკვირვები,
მე მამაკაცი, მხნე ვაჟი ასე ამრიგად ვირები,
ვაი, ჩემს სიმხნეს და ვახ-ვახ, შენთა ნაქმართა ძირები!

71

მან წმინდამან მას ჟამს იქით არა ყოვნა წამსა ერთსა,
სული თვისი მიაბარა მეუფესა, მისსა ღმერთსა,
სამოთხეში მიელიან ქალწულებში შენაერთსა,
ირინე და მარინეო, იქმენ მათში განაერთსა.

72

ზეცით მოვიდა ნათელი, იხილეს სრულად ერმანო,
იესო ქრისტე ადიდეს, სრულ ყმაწვილმან და ბერმანო,
გვარჯასპისშვილმან მსახურა, არ ხუცესმან და ბერმანო,
მისმან მკვლელმან ქმნა მას აქეთ კარგი, ვერც არა ვერმანო.

73

წელზედ ახადეს საფლავსა, იგ ნინოს დასადარია,
სული ამოხდა სურნელი, აღარსად იყო მკვდარია,
თქვეს: მფრანგნი მოიპარავდეს, თუ სად დაეცათ დარია.
მე ვიტყვი ზეცას წასულსა, ხმელეთზე არსად არია.

74

ამა წმინდისა მუნ ზარი ყოველგან გაისმებოდა,

ჯვარის მოსავთა ყოველთა ნაწილი ენატრებოდა,
თორმეტ ათასი თუმანი ფრანგთაგან დაითვლებოდა,
არავის მისცა შაჰ-აბაზ, ცოდვითა აივსებოდა.

75

მაღვით მონახეს ნაწილი, სად დაემალა ბარებსა,
რა ცნეს, შეესმა ვერ შოვნა ნიმროზელთ მწიგნობარებსა,
ლუსკუმაშიგან ჩაიდვეს, უკმევდეს მუშკ-ამბარებსა,
იგი ჰკურნებდის სნეულთა, თუ ვინ მიუდგის კარებსა.

76

მათ აწამეს წმინდა ესე სეკდენბერსა ათორმეტსა,
შვიდსა თვემდე მოგახსენებ სასწაულსა მეტის-მეტსა,
საქართველო აღებულა წელს ნაჭამი ათერთმეტსა,
მარტში დარჩა მას მეუფეს ქრისტიანი ნათლის სვეტსა.

77

ღვთისა მიერ მორჩილობა თურე იყო გულსა მათსა,
ამად იყო უვნებელი, დაყოვნებით წელსა ათსა,
მას სიკვდილი ვერ მოჰკლავდა, ღვთის ტრფიალსა მინა-სათსა,
ცოცხალია, გვირგვინი აქვს, ზის ხარისხსა კიბისასა.

78

ვითარცა ყოვლი საჩინო, ნებროთს გამირობით უხმობენ,
სამისოდ ფილოსოფოსთა და ბრძენთა ენა უხმობენ,
რიტორნი მრავალ-მეტყველნი რა მივლენ, ნახვენ უხმობენ,
ვერ შეიგნებენ ქებასა, არიოპაგელს უხმობენ.

79

ვით ითქმის ქება მეფისა, ღვთივ დაცულ, დაფარულისა,
აწ დაუმკვიდრდა დოვლათი ეტლითგან არ ფარულისა,
მას მიენიჭა უფლება ამ საწუთროსა სრულისა,
მოშორება აქვს ვეშაჰსა ღრუბელთა მოარულისა.

80

წერს, იტყვის: მვა, დავემარხე მე სიკვდილისა წინარე,
ტყვექმნილი, შეჭირვებული, ვიგონებ თვალთა წინარე
ორისაგანვე გარჯილი გუბე მიდგს ცრემლთა, წინ არე.
ტრედო, მიმიძედ სიონად, წამიძედ, შენვე წინ არენ.

81

ესე დღე აღსასრულისა ჟამთა და წელთა ჩემისა,
ვერ განვიწმინდე ცოდვანი სულთა ნუგეშის ცემისა,
ძვირის ვნებითა ვნებული, გინება მისდა ცემისა,
სულთა და ხორცთა გაყრაში, რალა ვთქვა მის დაცემისა!

82

ოდესმე წავდგე შიშველი, ქედ დახრით დაყმუნებული,
ოდიდგან ცოდვით მოსილი, არ მადლით განბრწყინებული,
ორგნითვე ხელ-ფერხ შეკრული, გარესკნელ წარდგინებული,
მიმელის მატლი უძილო და ცეცხლი აღტყინებული.

83

ჯერ, ღმერთო, არა ვარ ღირსი თვალთა მე ზეცად ახილვად,
ჯეროვნად მზისა, მთვარისა, მადლისა ცისა დახილვად,
რაჟამს მოვიდეს გაბრიელ ცოდვათა ჩემთა დახილვად,
მას თვალნი ვედარ შევადგენ, ვიყო კვლა დაღმა დახილვად.

84

აწ ესე მიკვირს, რამცა ვქენ საქმენი გასაჩინელი,
მე ვკადრე ხელის მიყოფა, იყო ბრძენთ გასაჩინელი,
თუცა მსუროდა, სევდითა ვიყვენით ცრემლთა მდინელი,
თვარე მას უხმდეს მეტყველად თვით იოვანე სინელი.

85

თქვენ, გონიერნო, მკითხველნო და ლექსთა შემამკობელნო,
ძნელისა გამომგებელნო, სიტყვათა შემაწყობელნო,
რაცა დამეკლოს უცებით, რა ნახოთ გამთავებელნო,
თქვენ შეათავეთ მის მადლსა, მართლისა გამთარგმებელნო.

86

ვინცა ლექსი მოუმატოს, მე არა ვარ მომდურავი,
თქმული ჩემი ვინც შეცვალოს, კარგი იყოს, თუნდა ავი,
რჯულისაგანც შეიცვლების, რისხვას მისი საესავი,
მე ოთხმოცი ლექსი მითქვამს, სულ ეს არის ბოლო თავი.